

[Forsvarsministeren.]

fristens udløb, hvilket for eksempel ikke er sket i den såkaldte Birkebæksag. Jeg har derfor også for nogen tid siden pålagt de militære rettergangschefer i videre omfang, end det hidtil er sket, at holde forsvarsministeriet underrettet om de truffne beslutninger om domstolenes afgørelser i straffesager, bl. a. med henblik på, at forsvarsministeriet kan få mulighed for at tage stilling til eventuel anke af de lavere domstoles afgørelser.

Det udvalg, der er nedsat til overvejelse af nye ændringer i den militære retsplejelov, har endnu ikke kunnet afslutte sit arbejde, men det kommunistiske forslag kan i hvert fald ikke føre til forbedringer af retstilstanden indenfor forsvaret, og jeg skal derfor henstille til tinget at forkaste lovforslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ingmar Wagner): Da jeg på den kommunistiske gruppes vegne fremsatte dette forslag til lov om ændring i militær straffelov, understregede jeg som min egen opfattelse stærkt, at fremsættelsen af lovforslaget først og fremmest skyldes den urimelige forskelsbehandling, man gennem lang tid har været vidne til i militære straffesager. Jeg nævnte allerede ved fremsættelsen, at menige soldater er blevet dømt meget hårdt, selv for små forseelser, ja, i nogle tilfælde for rene bagateller, medens befalingsmænd, der på det groveste har forbrudt sig mod loven, har fået milde domme — ja, en del af dem er jo direkte blevet frikendt.

Når sådanne forhold eksisterer, må der være al grund til at tydeliggøre den militære straffelov, fordi befolkningen — hvad allerede forsvarsministeren har været inde på — ikke stiltiende kan, ja, hverken kan eller vil, ser det jo ud til, finde sig i denne udvikling, i denne mærkelige domspraksis, der har vakt den allerstørste opsigt ude omkring. Det kan ikke være rigtigt, at officerer, som direkte har hals- og håndsret over den ungdom, der er tvunget ind i soldatertrøjen, skal gå ram forbi eller i hvert fald straffes meget mildt, når de bryder loven, ja, altså selv når de, som jeg før sagde, udsætter den menige soldat for grove plagerier. Soldaterne har krav på at blive beskyttet mod disse officerer, og efter min mening burde som et afskrækkende eksempel

disse soldaterplagere klapses alvorligt af. Skulle der være ret og rimelighed til, burde officerer, som har forbrudt sig mod soldater, også øjeblikkelig udstødes af militæret — naturligvis efter at de har afsonet deres straf.

Det burde også være klart, at en officer bør straffes hårdere end en menig, når det drejer sig om en militær forbrydelse — i øjeblikket er det altså, som jeg har omtalt, lige omvendt. Der bør efter vor mening tages hensyn til det ansvar, som en anklaget har, idet det må være en skærpende omstændighed, at en forbrydelse er forøvet af en befalingsmand, da hans pligter og ansvar er større end en menig soldats.

Når det er sådan, at praksis viser, at domstolene ser anderledes på dette, bør det efter den kommunistiske gruppes mening fremgå med al tydelighed af loven, at det er en skærpende omstændighed, når der begås en forbrydelse af en overordnet. Det ser vi som eneste udvej for at få en ændring i den domspraksis, der findes i øjeblikket. For yderligere at understrege dette skal jeg give nogle eksempler på domme, der er faldet i en række militære straffesager, og som klart viser, at der er et misforhold mellem den måde, hvorpå domstolene behandler sager mod officerer og sager mod menige soldater.

Først nogle sager, som må henregnes under betegnelsen soldaterplagerier — og hvordan de er blevet bedømt af domstolene.

Forsvarsministeren har kort været inde på den omtalte sag fra Bornholm, hvor 3 officerer fra Almegaardskasernen jog soldater ud i Østersøen for at hente vand til at barbere sig i. Grunden til denne besynderlige optræden var, at et par soldater var mødt ubarberet til tjenesten om morgenen. Men udover at jage dem ud efter barber vandet i Østersøen skulle selve barberingen foregå i fri luft på stranden. Soldaterne her har ikke alene været udsat for dette overgreb; de er også blevet spulet med brandslanger, og nogle soldater har været udsat for slag. Dertil kommer — som så ofte — at officererne brugte en ualmindelig sjofel tone overfor de menige indkaldte. For disse grove soldaterplagerier fik hovedmanden — som allerede nævnt af forsvarsministeren — 40 dages vagtarrest, hvilket må siges at være en meget mild straf for sådanne forbrydelser; 2 andre befalingsmænd fik henholdsvis 12